

[Kurt Brauer.]

partier til at acceptere, at deres principper er til fals for et eller andet specielt antal. Jeg synes, at det råber til himlen om en bedre begrundelse fra ministeren og fra de ordførere, som vil forsvare den ændring, der er sket af praksis.

Når jeg har taget ordet nu, hvad der jo ikke er normalt, er det, fordi jeg gerne vil forudskikke, at det er SF's opfattelse, at der trænges til en afklaring i tinget af, hvem der hylder hvilke principper i denne sag. Vi ser meget gerne, at vores forslag til folketingsbeslutning om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde går direkte til anden behandling uden udvalgsbehandling. Således vil vi allerede i år kunne nå at færdigbehandle et udarbejdet forslag fra ministeren, og vi kan forhindre, at den ordning kommer til at træde i kraft, som der nu er planer om fra indenrigsministeriets side.

Jeg skal altså bede om, at de ordførere, der kommer på talerstolen, holder med mig i, at dette forslag går direkte til anden behandling uden udvalgsbehandling, fordi vi på den måde kan få en afstemning her i tinget, der kan demonstrere tingets medlemmers holdning til disse principielle ting. Hvis ikke man kan være enig med mig i, at vi bør gå direkte til anden behandling med forslaget, så kan jeg allerede nu bebude, at afstemningen slipper man ikke for. Jeg har forberedt andre metoder, hvorefter man kan få afæsket den principielle holdning hos tingets medlemmer.

Kjeld Olesen: Jeg synes, der under denne regering er foregået, hvad jeg vil kalde en bemærkelsesværdig udvikling, når det drejer sig om militærnægtere. Forholdsvis kort tid efter, at regeringen trådte til, ændrede en konservativ indenrigsminister ordningen med hensyn til begrundelser for at blive militærnægter; ud over religiøse og etiske begrundelser hjalp nu også politiske begrundelser. Det har vel først og fremmest været grunden til, at antallet af nægtere fra for nogle år siden at være en ca. 400 nu er oppe på en 3.000 stykker, vil jeg tro. Og så mener jeg endda, at tallet er højere, hvis man skal se realiteterne lige i øjnene. For det er jo ingen hemmelighed, at en hel del af dem, der er overført til civilforsvaret, egentlig er nægtere. Jeg har da i pressen set, at ledere

inden for civilforsvaret har klaget over det store antal nægtere, der er overført, hvilket giver disciplinære vanskeligheder. Det har, kan man forstå, også givet en konservativ forsvarsminister bekymringer, og resultatet er altså blevet, at mens den konservative indenrigsminister har øget mulighederne for at blive nægter, har den konservative forsvarsminister for ligesom at skabe balance nu strammet betingelserne. Man kan jo spørge, om der ikke kunne være lidt bedre koordinering inden for regeringen i det, man foretager sig. I hvert fald forekommer det mig, at den handling, som vi diskuterer her, bærer præg af nogen panik.

Nu er det rent formelt lidt sammenblandet, idet det rent formelt er indenrigsministeren, men reelt er forsvarsministeren, det drejer sig om. Jeg har i pressen og ved møder, jeg har haft med forsvarsministeren, søgt at finde ud af, hvorfor man griber til denne stramning. Indenrigsministeren har her givet en del af begrundelsen, idet han har nævnt det store antal overførsler, og der har også i debatten spillet beredskabshensyn ind. Jeg hørte forleden dag i Vadum ved et møde, jeg havde med forsvarsministeren, at forsvarsministeren sagde, at man jo ikke kunne give unge en så dyr uddannelse for derefter at sende dem hjem. Hvad ville skatteborgerne sige? Jeg kan kun føje til, at hvis man bruger det princip på mange andre uddannelsesområder, hvor staten yder støtte, så kan det nok give anledning til en principiel debat.

Men jeg mener altså, at regeringen i dette spørgsmål mangler noget konsekvens, og jeg mener, at regeringen er ude på noget gyngende grund, når man på den abrupte måde, man benytter, smækker døren i. Jeg har selv været ude for eksempler, hvor en far har overtalt sin søn til at være værnepligtig, selv om han egentlig havde truffet en egen beslutning om at være nægter, og da han så kom ind, opdagede han, at det ville han ikke være alligevel. Denne mulighed for at tage sin beslutning op til revision bliver altså nu udelukket i fremtiden, selv om jeg naturligvis godt lagde mærke til, at de unge, inden de kommer ind, skal have at vide, at når man først er gået over den tærskel, så er der ingen vej tilbage.

Jeg har tidligere givet udtryk for og vil også i denne forbindelse sige, at jeg ikke på